

Rozwiązanie kazusu

1. Zasadnym jest zaskarżenie przez obrońcę oskarżonego wyroku w całości.
2. W zakresie czynu zarzucanego w pkt I a/o wskazać należy, że Sąd Rejonowy błędnie przypisał oskarżonemu przestępstwo z dnia 20 stycznia 2022 r., które w ogóle nie było objęte aktem oskarżenia. Czyn przypisany, mimo analogicznej kwalifikacji prawnej, był innym zdarzeniem faktycznym, niż zarzucony. Różny był jego czas, miejsce i sposób działania sprawcy. W rezultacie doszło do zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.). W zakresie tego rozstrzygnięcia obrońca oskarżonego powinien podnieść zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.). Należało sformułować wniosek o uchylenie wyroku we wskazanej części i umorzenie postępowania (art. 437 § 2 k.p.k.). Należy przyjąć, że obrońca nie powinien podnosić zarzutu równoczesnego nieorzeczenia o czynie zarzucanym, gdyż takie uchybienie jest korzystne dla oskarżonego, nawet jeśli sąd w uzasadnieniu wskazał, że zarzut jest niezasadny – inny sąd rozpoznający później ten zarzut może dojść do przeciwnego wniosku. Taki zarzut powinien podnieść oskarżyciel publiczny na niekorzyść oskarżonego.
3. Odnośnie czynu zarzucanego w pkt II podnieść należało zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu (art. 438 § 1 k.p.k.), tj. art. 288 § 1 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie (ew. równocześnie art. 124 § 1 k.w., wyrażającej się w jego niezastosowaniu), pomimo tego, że czyn oskarżonego stanowił wykroczenie, nie zaś przestępstwo. Zgodnie z art. 124 § 1 k.w. wykroczeniem jest umyślne niszczenie lub uszkodzenie cudzej rzeczy, jeśli szkoda nie przekracza 500 zł. (od dnia 15 listopada 2018 r.). Jest to tzw. czyn przepołowiony, analogiczne są jego znamiona, natomiast o kwalifikacji decyduje wartość szkody. Ustalenie niższej wartości szkody powinno więc skutkować zmianą kwalifikacji prawnej na wykroczenie. Obrońca nie ma podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych w tym zakresie, które są korzystne dla oskarżonego, powinien zatem postawić zarzut obrazy prawa materialnego w kwalifikacji prawnej. Należało sformułować w tym zakresie wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przypisanie oskarżonemu popełnienia wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i wymierzenie mu za to odpowiedniej kary przewidzianej w tym przepisie, w szczególności grzywny, wskazując na okoliczności łagodzące, jak niekaralność i naprawienie szkody, ew. o odstąpieniu od wymierzenia kary. Niezasadne byłoby zaskarżanie w tym przypadku rozstrzygnięcia dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż automatycznie straci ono być w razie postulowanej zmiany kwalifikacji i co za tym idzie – orzeczenia wobec oskarżonego innej kary niż kara pozbawienia wolności i podlegać będzie uchyleniu;
4. Co do środka kompensacyjnego należało podnieść zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) wyrażający się w ustaleniu, że szkoda nie została naprawiona, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego złożonych na rozprawie (uznanych, również w tym zakresie, przez sąd za wiarygodne w całości) wynikało, że oskarżony w dniu rozprawy przekazał mu kwotę 400 zł. tytułem naprawienia szkody. W rezultacie brak było podstaw do nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k., wobec czego należało wniesić o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie tego obowiązku. Warunkiem orzeczenia środka kompensacyjnego jest istnienie szkody w chwili wyrokowania. Nie jest może poważnym uchybieniem stawianie w tym względzie zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., ale określone rozstrzygnięcie wynikało z tego, że ustalenia faktyczne dotknięte były błędem, pomimo prawidłowej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego (tj. dania mu wiary).
5. W uzasadnieniu apelacji należało przedstawić rozwinięcie zarzutów, poparcie wniosków i stosowny wywód prawny.
6. Wyrok dotknięty jest ponadto uchybieniem z zakresu prawa materialnego w postaci nieorzeczenia przynajmniej jednego środka probacyjnego wbrew art. 72 § 1 k.k., takiego zarzutu jednak obrońca nie powinien stawiać, gdyż uchybienie to jest korzystne dla reprezentowanej strony.